

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **J. G.**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 2T/134/2009, pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 18. júna 2013 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 2. augusta 2012, sp. zn. 2To/50/2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **J. G. sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 23. júna 2010, sp. zn. 2T/134/2009, bol obvinený **J. G.** v bodoch 1 až 3 uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistený deň asi dňa 10. októbra 2008 v P., v presne nezistený čas v nadchode vlakovej stanice ponúkol maloletému **A. K.**, nar. **X.** peniaze za to, aby sa na neho pozeral, po čom si vyzliekol nohavice a spodné prádlo a sám sa uspokojoval svojou rukou, pričom maloletého zodvihol na ruky, bozkával ho na líce a na ústa a hladkal ho po rukách a následne dal maloletému 200 Sk,

2/ v presne nezistený deň asi dňa 20. októbra 2008 v P., v presne nezistený čas v objekte Základnej školy **M.** si vyzliekol nohavice a spodné prádlo a sám sa uspokojoval svojou rukou, pričom maloletého **A. K.**, nar. **X.** zodvihol na ruky, bozkával ho na líce a na ústa a hladkal po rukách a následne dal maloletému 300 Sk,

3/ dňa 23. októbra 2008 okolo 17,00 hod. v P., v objekte Základnej školy na sídlisku **N.** požiadal maloletého **A. K.**, nar. **X.**, aby si vyzliekol nohavice a spodné prádlo,

po čom si maloletý nohavice a spodné prádlo stiahol po kolená, následne si on stiahol nohavice a spodné prádlo po členky, pričom maloletého hladkal v oblasti stehien a v okolí pohlavného údu, pobožkal ho na líce, sám sa uspokojoval svojou rukou a následne si krémom natrel okolie análneho otvoru, pričom bol vyrušený a snažil sa ujsť, avšak bol zadržaný.

Za to bol odsúdený podľa § 201 ods. 1, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 38 ods. 7 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol pre výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zároveň zrušený výrok o treste, ktorý bol obvinenému J. G. uložený rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 7. októbra 2009, sp. zn. 2T/23/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 15. apríla 2010, sp. zn. 23To/151/2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bolo obvinenému uložené ochranné ústavné sexuologické liečenie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obvinený J. G. a prokurátor.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade oboch odvolaní rozsudkom z 25. augusta 2011, sp. zn. 2To/126/2010, podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o uložení ochranného opatrenia – sexuologického liečenia obvineného ústavnou formou. Na základe § 322 ods. 2 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineného J. G. odsúdil podľa § 201 ods. 1, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 38 ods. 7 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. odvolací súd zároveň zrušil výroky o trestoch, ktoré boli obvinenému uložené rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 4. februára 2009, sp. zn. 1T/174/08, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo 16. apríla 2009, sp. zn. 2To/27/09, rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 7. októbra 2009, sp. zn. 2T/23/09, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 15. apríla 2010, sp. zn. 23To/151/09, a trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske zo 14. mája 2010, sp. zn. 1T/25/10, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 7. októbra 2009, sp. zn. 2T/23/09, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bolo obvinenému uložené ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne podal obvinený J. G. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, e/, i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom z 27. marca 2012, sp. zn. 2Tdo/8/2012, tak, že konaním, ktoré predchádzalo rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2011, sp. zn. 2To/126/2010, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. porušený zákon v ustanovení § 43 ods. 1 Tr. por. v neprospech obvineného J. G., toto konanie ako aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2011, sp. zn. 2To/126/2010, a aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, zrušil a Krajskému súdu v Trenčíne prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Po vrátení veci krajský súd znovu prejednal vec a rozhodol rozsudkom z 2. augusta 2012, sp. zn. 2To/50/2012, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o uložení ochranného opatrenia – sexuologického liečenia obvineného ústavnou formou. Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineného J. G. odsúdil podľa § 201 ods. 1, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 38 ods. 7 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. odvolací súd zároveň zrušil výroky o trestoch, ktoré boli obvinenému uložené rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 4. februára 2009, sp. zn. 1T/174/08, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo 16. apríla 2009, sp. zn. 2To/27/09, rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 7. októbra 2009, sp. zn. 2T/23/09, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 15. apríla 2010, sp. zn. 23To/151/09, a trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske zo 14. mája 2010, sp. zn. 1T/25/10, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo 7. októbra 2009, sp. zn. 2T/23/09, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bolo obvinenému uložené ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 2. augusta 2012, sp. zn. 2To/50/2012, podal obvinený J. G. sám (24. októbra 2012) a neskôr (29. novembra 2012) i prostredníctvom ustanoveného obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom a v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý predpokladá, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dovolaní uviedol nasledovné:

„Prvostupňový súd, ako i odvolací podľa môjho názoru nebrali v dostatočnej miere do úvahy dôkazy svedčiace v môj prospech a vykonané dôkazy vyhodnotili jednostranne a to v môj neprospech.

Mám za to, že súd v mojom prípade postupoval jednostranne, keďže na jednej strane nevykonával dôkazy, ktoré som navrhoval, na strane druhej dôkazy navrhnuté prokurátorom boli vykonané všetky.

Súd prvého stupňa, ako i odvolací súd vychádzal pri ustálení skutkového stavu a pri uznaní mojej viny z výpovedí poškodeného K. a manželov Z., voči ktorým som mal od začiatku výhrady.

Súdu prvého stupňa ako i odvolaciemu súdu vytykam nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a i to, že sa nevykonali všetky dôkazy – vykonanie vyšetrovacieho pokusu, resp. rekonštrukcie, ktoré mohli prispieť k objasneniu veci a ktorých vykonanie som žiadal aj v písomnom odvolaní zo dňa 16. 9. 2010 proti rozsudku Okresného súdu Prievidza.

Rovnako namietam aj závery znaleckého posudku MUDr. C., nakoľko v čase vypracovávaní tohto posudku som mal vznesené obvinenie pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2 Tr. zák., čo podľa môjho názoru negatívne ovplyvnilo závery znaleckého posudku.

Súd prvého stupňa nesprávne ustállil skutkový stav, nakoľko k skutkom došlo tak, ako som to opísal v písomnej výpovedi zo dňa 19.1.2010 ako i v mojom písomnom odvolaní zo dňa 16.9.2010, ktoré sa nachádzajú v spise.

Návázne na nesprávne zistený skutkový stav, okresný i odvolací súd nesprávne právne kvalifikovali moje konanie ako zločin sexuálneho zneužívania, pre ktorý ma uznali vinným a odsúdili.

V konaní neboli produkované dôkazy, ktoré by kvantifikovali intenzitu zásahu do pohlavnej sféry poškodeného.... Aj keď nesúhlasím s ustálením skutkového stavu ako je to uvedené v rozsudkoch, tvrdím, že ani takto nesprávne ustálený skutkový stav nemožno právne kvalifikovať ako zločin sexuálneho zneužívania v zmysle § 201 Tr. zák., ale maximálne iba ako prečin výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. e/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

V zmysle ustálenej súdnej praxe za iný spôsob sexuálneho zneužitia nemožno považovať jednorazové letmé dotyky cez odev. Podľa staršej judikatúry /R17/1982/ sa za iný spôsob sexuálneho zneužitia považujú len intenzívnejšie zásahy do pohlavnej sféry poškodených, ako napr. ohmatávanie prsníkov alebo pohlavných orgánov, bozkávanie prirodzenia a pod.

Mám za to, že v mojom prípade bolo porušené právo na obhajobu tým, že neboli vykonané návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré som navrhoval. Ja som žiadal o vypočutie poškodeného K., čo však akceptované nebolo. Uvedený poškodený mohol ozrejmiť intenzitu zásahu a taktiež mal vysvetliť rozpory v jeho výpovediach, keď najskôr uvádzal vo výpovedi nôž a neskôr ho neuvádzal.

Taktiež namietam znalecký posudok MUDr. C. – Š.. Znalecký posudok mohol byť ovplyvnený tým, že som sa so znalkyňou pred vyšetrením pohádal, keď som zistil akým spôsobom chce robiť vyšetrenie. Rovnako mohla byť znalkyňa ovplyvnená uznesením o vznesení obvinenia podľa § 200 ods. 2 Tr. zák., pričom k prekvalifikovaniu skutku došlo až po znaleckom posudku. Nesúhlasím so záverom posudku, že by som v čase činu trpel sexuálnou agresivitou a že môj pobyt na slobode je nebezpečný. Tento záver je i v rozpore so závermi znalcov psychiatrov MUDr. V. a MUDr. Ď..

Taktiež namietam nesprávnu právnu kvalifikáciu vzhľadom na nedostatočnú intenzitu a teda sa nejednalo o sexuálne zneužitie.

Nesúhlasím ani so skutkovými, ani právnymi závermi súdu prvého stupňa. Počas vyšetovania, ani súdneho konania neboli zadovážené také dôkazy, ktoré by takéto skutkové a právne závery odôvodňovali. Pokiaľ by aj najvyšší súd vychádzal zo skutkového stavu uvedeného v napadnutých rozhodnutiach (keďže najvyšší súd nemôže zásadne meniť skutkové zistenia) tvrdím, že rozhodnutie súdov je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku /§ 201 Tr. zák. namiesto § 364 Tr. zák./. Uvedená skutočnosť zakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

.... Vykonaním navrhovaného vyšetrovacieho pokusu k skutku v bode 3/ rozsudku by sa preukázalo, že svedkovia Z. z miest, kde sa mali nachádzať nemohli vidieť za krík, kde som sa nachádzal a teda ich výpovede sú zavádzajúce. Čo sa týka svedka mal. K., tento je ovplyvniteľný a podľa znalkyne Mgr. F. má sklony ku skresľovaniu. Mojm konaním nebolo zasiahnuté do sexuálnej sféry poškodeného, ktorý za mnou chodil len pre to, aby si zarobil peniaze.“

Z uvedených dôvodov potom obvinený J. G. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyslovení porušenia zákona v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por. podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Prievidza z 23. júna 2010, sp. zn. 2T/134/2009 a aby podľa § 388 Tr. por. prikázal súdu o rozhodnutie ktorého ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 4 Tr. por. až do rozhodnutia prerušil výkon trestu odňatia slobody, ktorý v súčasnej dobe vykonáva.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza v podanom vyjadrení navrhla dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo ani jeden z ním uplatnených dovolacích dôvodov nie je splnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou uvedenou v § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., v zákonnej lehote podľa § 370 ods. 1 Tr. por., s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a tiež s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Tr. por. po tom, ako využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a tiež to, že ani jeden z uplatnených dovolacích dôvodov nie je splnený, a preto je potrebné dovolanie obvineného J. G. odmietnuť podľa § 381 písm. c/ Tr. por.

Dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., t.j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod postavil na skutočnosti, že nebola vykonaná rekonštrukcia a nebol vypočítaný poškodený K..

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Toto právo obvineného spočíva aj v navrhovaní dôkazov v zmysle § 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por. a zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Tdo/45/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Pokiaľ ide o nevykonanie obvineným navrhovanej rekonštrukcie, k tomu sa už dovolací súd vyjadril v rámci svojho predchádzajúceho rozhodnutia (preto pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2012, sp. zn. 2Tdo/8/2012, str. 6).

Ďalej zo spisového materiálu vyplýva, že odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom 2. augusta 2012 o návrhu obvineného na doplnenie dokazovania výsluchom poškodeného A. K. a znalkyne – sexuologičky MUDr. C. – Š. rozhodol tak, že ho podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol (č.l. 482). Z čoho potom nesporne vyplýva, že odvolací súd sa riadne vysporiadal s návrhmi na doplnenie dokazovania.

Treba tiež zdôrazniť, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por. ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por.

Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, čo obvinený namieta v rámci svojho dovolania v maximálne možnej miere, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Pokiaľ by aj išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné skúmať, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, t.j. či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie o vine obvineného. Keďže ako už bolo vyššie konštatované, v tomto prípade porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, potom neprichádza do úvahy ani skúmanie rozsahu porušenia tohto práva.

Posudzujúc ďalší obvineným uvádzaný dovolací dôvod je zrejmé, že argumenty obvineného stoja mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože v tomto prípade môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietat' právne vady, ale nie je možné účinne namietat' vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietat', že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne.

Najvyšší súd preto argumentácie obvineného týkajúce sa skutkových námietok nebral do úvahy, pretože tieto nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., táto zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku rozsudku prvostupňového súdu (odvolací súd skutky nijako nemodifikoval) po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna. Dovolací súd sa stotožňuje s odôvodnením odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že v danom prípade nešlo len o nejaké letmé dotyky cez odev. Obvinený poškodeného bozkával na líce, ústa, hladkal ho po rukách pričom sa odhaľoval a onanoval pred ním, dokonca pri treťom stretnutí maloletého hladkal v oblasti stehien a v okolí pohlavného údu. Z takéhoto konania obvineného potom možno jednoznačne vyvodit', že išlo o intenzívnejší zásah do pohlavnej sféry poškodeného a nie o jednorazové letmé dotyky cez odev tak, ako to uvádza obvinený vo svojom dovolaní.

Z uvedených dôvodov potom najvyšší súd musel po prejednaní veci na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného J. G. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Libuša Jánošíková